

ת"פ 68699/06/18 - אברהים עבד אל ראזק נגד תביעות זבולון

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 68699-06-18 מדינת ישראל נ' עבד אל ראזק ואח'
תיק חיצוני:

לפני כבוד השופטת איילת השחר ביטון פרלה
הנאשם: (המבקש) אברהים עבד אל ראזק
נגד
המאשימה: (המשיבה) תביעות זבולון

החלטה

הנאשם הגיש בקשה לביטול כתב האישום לנוכח העדר שימוע בטרם הוגש כתב האישום נגדו.

רקע עובדתי:

1. ביום 29.6.18 הגישה המשיבה כתב אישום כנגד הנאשם (להלן: המבקש) וכנגד חמישה נוספים ובו 13 אישומים, המייחסים לו ולאחרים עבירות של הסגת גבול פלילית - לפי סעיף 447א לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין), קשירת קשר לעשות פשע - לפי סעיף 499א(1) לחוק העונשין והסתייעות ברכב לעבור עבירה - לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה [נ"ח], תשכ"א - 1961.

עובדות כתב האישום מלמדות כי מדובר ב- 13 אישומים שעניינם דומה ועוסקים בגניבות חקלאיות במהלך חודשים אוקטובר ונובמבר של שנת 2015, ממטעי אבוקדו, המשתרעים בין מושב בית העמק למושב נס עמים, שבבעלות מושב בית העמק.

טענות הצדדים:

2. עתירת המבקש, כאמור, כי אורה על ביטול כתב האישום שהוגש נגדו "בהעדר שימוע". נטען כי אין להשלים עם טענת המאשימה ולפיה לא נערך שימוע רק מחמת כך שדבר הדואר שנשלח לנאשם חזר בעילה 'לא נדרש'; לטענת ב"כ הנאשם, תכליות השימוע וחשיבותו הובאו בפסיקת בית המשפט העליון, שמצא כי הכלל הוא שיש לקיים שימוע מראש ומן הראוי להקפיד על כך.

נטען כי המאשימה פטרה עצמה בקבלת אישור דבר הדואר שסומן בעילה 'לא נדרש' והתנהלות שכזו לא מתיישבת עם החשיבות שבמתן הזדמנות לנאשם לשטוח טענותיו וכן עם משאביה של המשיבה שיכולה היתה לבצע מסירה אישית של מכתב היידוע.

נטען כי התנהלות המאשימה מביעה זלזול בזכויות המבקש, דווקא כאשר עסקנין במבקש שהוגש נגדו כתב האישום בעבר ובוטל בשל אי קיום שימוע.

3. מנגד, טענה המשיבה בקיצור נמרץ כי יש לדחות הבקשה. נטען כי לפי הוכחת הזימון מטעם דואר ישראל, ניתן ללמוד כי ביום 3.12.17 התקבל מידע ולפיו דבר הדואר לא נדרש בידי הנמען. לתשובה התמציתית של המשיבה צורפה המעטפה שעליה רשומים פרטי המבקש, סימון דבר הדואר בידי דואר ישראל ותדפיס 'מעקב משלוחים' המעיד כי ביום 9.11.17 התקבל דבר הדואר למשלוח; ביום 16.11.17 הגיע דבר הדואר לסוכנות מזרע לשם מסירתו לנמען וביום 3.12.18 הוחזר דבר הדואר לנמען בעילה 'לא נדרש'.

דין והכרעה:

4. בטרם אכריע בבקשה אציין כי טוב הוא שב"כ המבקש בהגינותו הניח לפני את העובדות לאשורן ובפרט העובדה כי בעבר הוגש כתב האישום הזה כנגד הנאשם שבוטל מחמת העדר שימוע. לעובדה זו שנשמטה מתגובת המאשימה משמעות רבה לצורך בחינת הבקשה.

עוד אציין שב"כ המבקש תלה בקשתו אך בעצם הסתפקות המאשימה בשליחת דבר הדואר ואישור שלפיו דבר הדואר לא נדרש ולא עלתה כל טענה מצדו באשר לכתובת שאליה נשלח דבר הדואר או הנסיבות שבהן דבר הדואר לא נדרש.

לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ושקלתי כל שהונח לפני הבקשה, דין הבקשה להידחות.

סעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי) מסדיר זכותו של חשוד לידוע על העברת חומר חקירה לתובע בעבירת פשע. קיומה של חובת היידוע היא המאפשרת מימוש זכותו של חשוד - עם יידועו על העברת חומר החקירה ובתוך 30 ימים - לפנות בבקשה מנומקת לרשות התביעה להימנע מהגשת כתב אישום או מהגשת כתב אישום בעבירה פלונית.

בעיגון זכותו של נאשם לדעת על העברת חומר החקירה לתובע ובהזדמנות שניתנת לו להשמיע טענותיו בטרם יוגש כתב אישום נגדו - משתקפות ההכרה שבהשפעת העמדה לדין על מהלך חייו של חשוד - לרבות הסיכון שבפגיעה בשמו הטוב, במעמדו החברתי, בעיסוקו, במקור פרנסתו, במשפחתו ובמצבו הנפשי (ראו דברי ההסבר להצעת חוק סדר הדין הפלילי (תיקון 26)(זכות השימוע), התשנ"ט - 1999, הצ"ח 2802 י' בשבט התשנ"ט 27.1.99).

חוק סדר הדין הפלילי קובע בין הוראותיו את הדרך להמצאת מסמכים; בסעיף 60א (ג) לחוק סדר הדין הפלילי נקבע לעניין יידוע כי "נשלחה הודעה לפי סעיף זה בדואר רשום, רואים אותה כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור מסירה". בסעיף 237 לחוק סדר הדין הפלילי מפורטות הדרכים להמצאת מסמכים לפי חוק זה ובכלל זאת נקבע בס"ק ג כי אם "נוכח בית המשפט כי המצאה לפי סעיף זה לא בוצעה עקב סירוב לקבל את המסמך או המכתב או לחתום על אישור המסירה, רשאי בית המשפט לראות את המסמך כאילו הומצא כדין". ההודעה, כך עולה ולא נטען אחרת, הומצאה למבקש לכתובתו והוא לא הראה טעם מיוחד וכן לא נתן הסבר מדוע לא נדרשה.

'לא נדרש' משמעו אי הענות להודעה לקבל דבר דואר ובנסיבות דלעיל, ישנו בסיס מספק לראות בכך מסירה כדין. לא מצאתי לקבל טענת ב"כ המבקש ולפיה על המשיבה במקרים שבהם מכתב היידוע חוזר עם חיווי 'לא נדרש' עליה, בהכרח, לפעול לצורך המצאתו במסירה אישית; זהו נטל שלא עולה עם ההוראות שבחוק סדר הדין הפלילי המסדירות את דרך ההמצאה של מסמכים בהליך הפלילי (בהקשר זה ראו סעיף 28 בהנחיית פרקליט המדינה 14.21 בנושא 'הליכי יידוע ושימוע בהליכים פליליים', שאמנם נקבע בה כי תחול אך על הפרקליטות ועדיין ניתן למצוא בה אמת מידה למדיניות בעניין התייחסות התביעה לחיוויים השונים שבמכתב היידוע).

5. אוסיף את העובדה שנמסרה מפי ב"כ המבקש ולפיה כתב האישום בוטל בעבר בהליך קודם מחמת אי-מילוי חובת היידוע; עובדה זו, כשלעצמה, יוצרת מניעות מצד המבקש לטעון כי לא היה ידוע לו על העברת חומר החקירה לתביעה; למעשה, המבקש נחשף לכך בעצם הגשת כתב האישום הקודם ואף חזה בעובדות כתב האישום ובחשדות שיוחסו לו והיה עליו להיערך לאפשרות שהמשיבה תגישו בשנית, בגין אותן האשמות.

6. כך לדוגמה, במקרה אחר שבו בוטל כתב אישום וחודש מבלי שהודע לחשוד על כוונה להעמידו בשנית לדין, דחה בית המשפט בקשה לביטול כתב האישום בנימוק ש"באותה שעה ידע הנאשם אל נכון במה הוא מואשם, ובשלב זה, כשהוא חף מכל אשמה, ובהיותו מיוצג, היה עליו לפנות למאשימה בבקשה לקיים שימוע, וביתר תוקף לנוכח הנסיבות הנטענות על ידו כאן יכול היה להניח כי טיעוניו יזכו לאוזן קשבת. משלא עשה כן, אין לו אלא להלין על עצמו" (ראו ת"פ (שלום י-ם) 5284/08 מדינת ישראל נ' היבל תמיר (16.7.09)).

סוף דבר

7. הבקשה נדחת.

ניתנה היום, י"ב כסלו תשע"ט, 20 נובמבר 2018, בהעדר הצדדים.